

# KERK +leven

WEEKBLAD — NUMMER 23 — 7 JUNI 2006



Klapstoel  
Thei  
Noukens

blz. 7

Terug  
naar de  
vele goden

blz. 9

Dossier  
jongeren  
en geluid

blz. 12 - 13

hasselt  
gent  
mechelen  
brugge  
antwerpen

## School veruit beste werkplaats voor kinderen

Lieve Wouters

**Twaalf juni heet sinds het jaar 2002 Werelddag tegen Kinderarbeid. En geloof het of niet, er is reden tot juichen. De laatste jaren is kinderarbeid afgenomen met elf procent, gevaarlijke arbeid zelfs met 26 procent. Dat staat te lezen in een rapport van de Internationale Arbeidsorganisatie (ILO). Voor het eerst wordt de ambitie om kinderarbeid helemaal uit te roeien, realistisch genoemd.**

# Kinderarbeid neemt af

**K**ADER is acht. Ze heeft twee broers en twee zusjes. Hun vader is werkloos en moeder is zo goed als blind. Vroeger werkte Kader met haar oudere broers en zussen op een katoenplantage om zo haar steentje bij te dragen in het karige inko-

men van het gezin. Ze had echter nog een andere verantwoordelijkheid. Kleine Kader was haar moeders ogen.

Dankzij de hulp van een Internationaal Programma voor de Afschaffing van Kinderarbeid (IPEC) konden Kader en haar twaalfjarige broer Selahattin naar school. Voor Kaders moeder was het een offerding om haar dochter deze

kans te gunnen, maar ze liet zich overhalen. Dankzij dit programma, dat tot stand kwam in de schoot van de ILO, gaan in Turkije duizenden werkende kinderen sinds enkele jaren op school.

Vooraf in Latijns-Amerika is de kinderarbeid tussen 2000 en 2004 drastisch verminderd. Nog slechts vijf procent van de kinderen werken er. Ter vergelijking: in geïndustrialiseerde landen is 2,5 procent van de kinderen jonger dan vijftien economisch actief. Brazilië was samen met Turkije in 1992 één van de eerste zes landen die zich aansloten bij het IPEC. Toen waren in dat land nog ruim 636.000 kinderen tewerkgesteld. In 2004 waren dat er iets minder dan 250.000. Verschillende factoren spelen een rol in dit succesver-

haal. Op politiek en economisch vlak maakte Brazilië vanaf de jaren 1990 een grote sprong voorwaarts. Bovendien noopte de problematiek van straatkinderen de overheid tot actie.

Sociale wetgeving verbeterde de toestand van gewone families en tegelijk werd het onderwijs meer betaalbaar, zodat arme gezinnen er makkelijker toegang toe kregen. Extra impulsen van het IPEC deden de rest.

Ook elders in de wereld is kinderarbeid afgenomen, zij het in mindere mate. Vandaag werkt nog één kind op zeven. In zwart Afrika gooit de aids-pandemie roet in het eten. In absolute cijfers is het aantal kindarbeiders er gestegen. Ze haken af op school om voor hun zieke ouders te zorgen, die ze korte tijd later definitief verliezen. Een weg terug naar school bestaat niet. In landen zoals Congo, Uganda en Burundi worden kinderen ontvoerd en ingelijfd in rebellenlegers. Zo'n 150.000 meisjes en jongens dienen er als seksslaafje, verkenners, kok. Wereldwijd zijn het er dubbel zoveel, onder meer Colombia, de Filipijnen en Sri Lanka.

**Huisslaaf**

We kennen allemaal de zwarte gezichtjes van kinderen die in mijnen moeten werken en de kleine armpjes die zware hamers torsen in steengroeven. Met de verontwaardiging over de zware industriële arbeid van kinderen is de hele campagne voor de afschaffing van kinderarbeid destijds op gang gekomen. Deze sector is nog goed voor negen procent van het aandeel werk verricht door kinderen. De meeste actieve kinderen werken echter op het platteland, zo'n 70 procent. Hier is nog steeds veel werk aan de winkel.

De seksuele uitbuiting van kinderen is één van de meest schrijnende vormen van kinderarbeid en ze blijft een probleem, zowel in ontwikkelings- als in geïndustrialiseerde landen. Hetzelfde geldt voor huisarbeid. Onder deze problematiek vallen heel uiteenlopende situaties, van cultureel aanvaardde arbeid tot de meest wraakroepende uitbuiting van ware huisslaven.

Voor het eerst durft de Internationale Arbeidsorganisatie gewagen van de totale uitroeiing van kinderarbeid. „Het einde is in zicht”, klinkt het optimistisch. „Binnen tien jaar moet het mogelijk zijn onze ambitie waar te maken.” Het IPEC haalt jaarlijks vijf miljoen kinderen van het werk naar de schoolbanken. Dat zijn er nog 246 miljoen te gaan. Als het politiek en economisch een beetje meezit, is dat een haalbare kaart.

© Belga

